KRISTUS SYNTYY – KIITTÄKÄÄ!

LINTULAN LUOSTARIN YSTÄVÄT R.Y:N JÄSENTIEDOTE 2011

Kristuksessa rakkaat Lintulan Luostarin Ystävät!

On vierähtänyt 117 vuotta siitä, kun Salaneuvos Feodor Petrovitsh Neronov Kivennavan pitäjässä, tarkemmin Lintulan kylässä lahjoitti 150 hehtaarin maa-alueen hengellistä työtä varten, johon kuului yhtenä keskeisenä asiana lähimmäisen rakkaus. Älkäämme unohtako toista suurta lahjoittajaa Innokenti Mihailovish Sibirjakovia. Näiden kahden ansiosta oli mahdollisuus perustaa v.1894 Pyhän Kolminaisuuden Naisyhdistys Suomessa, joka sittemmin yhdentoista vuoden kuluttua v. 1905 muutettiin naisluostariksi.

Mainitsemani lahjoittajat omasivat rakkautta Jumalaa ja hengellistä elämää kohtaan. Toimiessaan luostarin hyväksi he hengellisellä elämällään myös antoivat meille Lintulan Luostarin Ystäville esimerkin, miten voi nykyaikana auttaa Pyhän Kolminaisuuden luostaria.

Tänä vuonna on kulunut 65 vuotta siitä, kun luostarin sisaristo muutti nykyiseen olinpaikkaansa Heinäveden kuntaan, Palokin kylään, Koskijärven kartanoon.

Ajat ovat muuttuneet ulkoisesti, mutta luostarin rukouselämä jatkuu sulkien jokaisen luostarissa kävijän vaikka pieneksi hetkeksi, elämään toivoa Kolmiyhteisen Jumalan rakkaudesta.

Ihmisten halu tukea luostaria on pysynyt vireänä. Taakse katsottuna me LLY:n jäsenet olemme saaneet monia ja monimuotoisia mahdollisuuksia osoittaa rakkauttamme luostaria ja sen asukkaita kohtaan.

Edessä on luostarin piha-alueiden kunnostus ja sen tukeminen, mutta myös monia muitakin kohteita, joita luostari meille aikanaan osoittaa.

Kiitän kaikkia LLY:n jäseniä aktiivisesta työstä Lintulan Pyhän Kolminaisuuden Luostarin hyväksi. Samalla toivotan kaikille teille, perheillenne ja lähimmäisillenne

Jumalan siunaamaa Joulun rauhaa
Onnellista Uutta Vuotta

isä Viktor

Taloudenhoitajan katsaus

Talouden näköaloja

Lintulan Luostarin Ystävät ry:n talous perustuu suurimmaksi osaksi sen jäsenten maksamien jäsenmaksujen ja jäsenmaksujen kannon yhteydessä antamien lahjoitusten varaan. Jonkin verran tuloja kertyy yhdistyksen adressin myynnistä ja erilaisten tilaisuuksien yhteydessä olleesta kahvituksesta ja Lintulan luostarin tuotteiden myynnistä.

Yhdistyksen tilinpäätös vuodelta 2010 oli 209,70 euroa alijäämäinen. Tuotot olivat 24084,74 euroa ja kulut varaston muutoksen jälkeen 24294,44 euroa. Jäsenmaksuista kertyi 4115 euroa ja jäsenten yhdistyksen saamista lahjoituksista 17294 euroa. Talkoomatkan tuotto oli 380 euroa ja myyntituotot 2278,19 euroa. Yhdistys lahjoitti Lintulan luostarille 19131,20 euroa, joka luostarin toivomuksen mukaisesti osoitettiin keittiön kunnostuksen kustannusten kattamiseen. Jäsentiedotteen kulut olivat 1221,33 euroa ja luostarista yhdistyksen järjestämiin kahvituksiin ym. tiedotustilaisuuksein myyntiin hankittujen tavaroiden ostot olivat 3665,65 euroa. Pankin palvelumaksut olivat 105,61 ja muut kulut 164,05 euroa.

Yhdistyksen talousarvio vuodelle 2011 on laadittu edellisen vuoden talousarvion pohjalle ottaen huomioon jäsenmaksujen korotuksen. Talousarvion loppusumma on 14000 euroa (v. 2010 12000 euroa).
Talousarviossa yhdistys varautuu lahjoittamaan luostarille 12000 euroa maalämpöpumpun asennuksen jälkeisiin piha-alueen kunnostustöihin.

Yhdistys ei ole korottanut jäsenmaksujaan useaan vuoteen. Vuosikokouksessa nousikin osallistujien taholta esiin päivityksen tarpeellisuus tässä asiassa. Vuosikokous päättikin korottaa jäsenmaksuja seuraavasti: henkilövuosijäsen 15 euroa (10 eur), yhteisöjen vuosijäsen 50 euroa (35 eur), henkilöainaisjäsen 150 euroa (100 eur) ja yhteisöjen ainaisjäsen 200 euroa (150 eur).

Yhdistyksen jäsenmäärä oli vuoden 2010 lopussa 657 jäsentä. Nettisivujen valmistumisen (heinäkuussa 2011) jälkeen on yhdistykseen liittynyt 5 jäsentä.

Luostarin mittavien rakennusten (kirkko ja vanha kartanorakennus) peruskorjausten rahoitukseen osallistumisen jälkeen yhdistyksemme on vuosina 2005-2010 pystynyt avustamaan luostaria vähintään 10000 eurolla vuosittain. Luostari on määrittänyt kohteen, johon lahjoitusvarat on osoitettu. Tämän kaiken on tehnyt mahdolliseksi pitkäjänteiseen työhön luostarin toiminnan tukemisessa hyvin sitoutunut jäsenistö.

Osaltani haluan kiittää lämpimästi teitä kaikkia menestyksellisestä toiminnasta Lintulan luostarin hyväksi työskennellessämme.

Anja Lindström
talouden - ja jäsenrekisterinhoitaja

Lehden välissä on jäsenmaksun 2011 tilillepanokortti.
Maksun yhteydessä on mahdollisuus myös lahjoitukseen
Lintulan luostarin pihan kunnostustöihin.

LUOSTARIN KUULUMISIA

Luostari Palokissa 65 vuotta

Tänä kesänä tuli kuluneeksi 65 vuotta siitä, kun Lintulan sisaristo muutti Palokkiin Koskijärven kartanoon kesällä 1946. Sisaristo oli silloin lukumäärältään 30. Osa vanhasta Lintulasta lähteneistä 44 sisaresta oli kuollut evakkovuosien aikana ja osa lähtenyt pois luostarista. Sisariston mukana on ollut aina pappi, joka useimmiten on ollut Valamon veljestöstä, kuten nytkin. Sisaristo oli venäjänkielistä ja monet olivat jo hyvin iäkkäitä. Jumalanpalvelukset toimitettiin vanhan tavan mukaan slaavin kielellä.

20 ensimmäistä vuotta sisaristo asui Koskijärven kartanon tiloissa, jonne Valamon avustuksella perustettiin kotikirkko. Sisaret saivat Valamolta apua myös karjan perustamiseen. Jo 1940-luvulla luostariin tulivat edesmenneet äiti Varvara ja äiti Serafima, jotka molemmat olivat silloin nuoria tyttöjä. He hoitivat karjaa, lehmiä ja hevosia. Maataloustöihin saatiin apua lähiseudun asukkailta, jotka myös ostivat luostarin maataloustuotteita.

Uudisrakentamisen aika ja luostarin suomalaistuminen

Syksyllä 1966 valmistui ensimmäinen uudisrakennus, sisariston asuntolan vanha siipi. Siitä lähtien rakentaminen jatkui 30 vuotta luostarin 100-vuotisjuhlaan saakka, jota vietettiin vuonna 1995. Samalla sisaristossa on tapahtunut muutoksia: Sisaristo on nykyisin kokonaan suomalaista ja jumalanpalvelukset toimitetaan suomen kielellä. Sisariston lukumäärä on vakiintunut noin yhteen kolmasosaan entisestä määrästä: tällä hetkellä meitä on 12.

Peruskorjausten ja toimintamuutosten aika

Viimeksi kuluneet 15 vuotta ovat olleet vanhojen rakennusten remontoimisen aikaa. Vanha kartano on peruskorjattu v.2002-2003 matkailijoiden ja talkoolaisten käyttöön. Vierasmaja, entinen riihi, peruskorjattiin v.2008. Myös talkoolaisten talo on remontoitu ja ainoastaan vanha navetta on jäänyt tyhjilleen peruskorjausta odottamaan, kun lampaiden ja ankkojen hoito lopetettiin v.2003. Kynttiläntuotanto talvella ja matkailijoiden palvelut kesäkaudella ovat nyt keskeiset elinkeinot sisaristolle. Uusiksi tehtäviksi ovat tulleet kirjalliset työt. Äiti Ksenia ja äiti Kristoduli tekevät käännöksiä ja kirjoittavat muutenkin. Myös ikonimalaus ja kirkkotekstiilien kultakirjonta ovat uusia työmuotoja.

Igumenia Marinan ja rippi-isä Hermanin juhlat

Edellisenä talvikautena on Lintulassa vietetty sekä igumenian että rippi-isän vuosijuhlia. Joulukuussa 2010 igumenia Marina täytti 80 vuotta ja helmikuussa tuli kuluneeksi 30 vuotta siitä, kun arkkipiispa Paavali vihki isä Hermanin papiksi Lintulan kirkossa ja asetti hänet toimimaan luostarin rippi-isänä. Isä Hermanilla oli takanaan jo monia vuosia Valamossa, hän oli saanut 1960-luvulta lähtien oppia Valamon vanhoilta munkeilta.

Sekä igumenia Marina että Isä Herman saivat vanhan Valamon nykyiseltä igumenilta piispa Pankratilta kunniamerkin, jonka luovutti vanhan Valamon pappismunkki Parfeni. Myös molemmissa luostareissa paljon palvellut isä Leo Iltola sai kunniamerkin, joka luovutettiin samalla kertaa kuin igumenialle. Isä Hermanin juhlaa vietettiin pääsiäisen kirkkaalla viikolla, jolloin samalla juhlittiin hänen 60-vuotispäiväänsä. Monia armorikkaita vuosia heille kaikille!

Isä Herman täytti 60 vuotta

Igumenia Marina ja isä Leo Iltola

Brysselin matkat

Igumenia Marina, äidit Mikaela, Nektaria, Gabriela ja arkkimandriitta Herman sekä osa Valamon veljestöä kävi toukokuussa isä Mitro Revon kutsumassa ryhmässä Brysselissä tutustumassa Europarlamentin ja komission toimintaan. Matkaan kuului myös tutustumista paikallisiin ortodoksisiin kirkkoihin ja alueen nähtävyyksiin.

Vanhan Lintulan ristisaatto ja rakennussuunnitelma

Vanhan Lintulan kirkon raunio on palautettu Venäjän ortodoksiselle kirkolle ja sitä on alettu kunnostaa. Suunnitteilla on rakentaa se kokonaan uudelleen. Äiti Kristodulilla oli tilaisuus tänä kesänä osallistua ristisaattoon, joka lähti noin 10 km päässä vanhasta Lintulasta olevasta pyhien Konstantinoksen ja Helenan luostarista. Ristisaattolaiset toimittivat kirkon kivijalan sisällä muistopalveluksen edesmenneille luostarin kilvoittelijoille ja perustajille. Kirkon viereen on rakennettu pieni mökki, jossa asuu joitakin nunnia ympäri vuoden.

Luostarin piha-alue ja kasvimaat

Vaikka maatalouselinkeino on luostarissa päättynyt, hoidetaan täällä edelleen pientä kasvimaata ja kasvihuoneita sekä piha-aluetta kukkaistutuksineen. Kevään ensimmäinen luontotapahtuma oli ekumeeninen toukosiunaus luostarin pelloilla, jotka on vuokrattu naapurin karjatilalle. Kinnarisen isännän Leon aloittaessa kevätkylvön toimittivat isä Herman ja Heinäveden luterilaisen seurakunnan pappi rukouspalveluksen luostarin kirkossa ja sen jälkeen tilaisuuteen osallistuneet lähiseudun asukkaat yhdessä luostariväen kanssa kulkivat ristisaatossa pellolle, jossa kylvösiemenet siunattiin pyhitetyllä vedellä.

Arkkipiispa Leo vihmoi luostarin kasvimaat

Helluntaina isä esipaimen Leo toimitti Lintulassa juhlajumalanpalveluksen. Sen jälkeen hän vihmoi pyhitetyllä vedellä luostarin kasvimaan ja kasvihuoneet. Tapahtumaan osallistui myös Lintulassa vieraillut Lahden ja Hämeenlinnan ortodoksisten seurakuntien varhaisnuorten ryhmä ohjaajineen. Kesästä tuli kaunis ja lämmin, kasvimaa ja kasvihuoneet tuottivat hyvää satoa. Viinimarjapensaista tuli jälleen normaali sato, josta äiti Mikaela valmisti kylmiön hyllyn täyteen mehupulloja. Myös tomaattien ja kurkkujen sato oli hyvä ja äiti Ksenia säilöi paljon kurkkuja talveksi sisariston käyttöön.

Yrttitarhan tuotteista tuli hyvä sato

Kaunis kesä kasvatti mehiläistarhan vieressä olevaa yrttimaata hyvin. Äiti Nektaria avustajineen sai kesällä runsaasti yrttejä, jotka kuivatettiin kynttilätehtaan tiloissa ja pakattiin yrttitee-, yrttisuola- ja jalkahoito-sekoituksina myyntiä varten. Näitä tuotteita on talvikaudella saatavissa myymälästämme.

Piha-alueen muutoksia

Luostarin piha-alueen puut ovat tänä vuonna entisestään vähentyneet. Vanhaan kartanoon laitettiin maalämpöjärjestelmä ja sen vuoksi jouduttiin kaatamaan joitakin puita. Päärakennuksen viemärin korjauksen vuoksi jouduttiin kaatamaan myös kirkon ja kartanon väliseltä pellolta joukko koivuja, koska niiden juuret olivat alkaneet tukkia vanhaa betoniviemäriputkea.Talvella kaadettiin lammen rannalta kolme suurta kuusta, jotka olivat kesäisin varjostaneet ulkona olevaa sisariston kahvinjuontipaikkaa. Onneksi rannalla on kesällä katos, joka antaa hieman varjoa. Samanlainen katos on myös kesäisin kahvilan pihalla. Lammen vesimäärä laski hautausmaan salaojituksen takia eikä lammen pinta keväällä noussutkaan entiseen korkeuteen. Kesän lopulla veden pinta vain laski edelleen. Saimme kuitenkin seurata vesilintuja, sekä tavi- että sorsapoikuetta, jotka viihtyivät matalassakin vedessä.

Hankkeita ja suunnitelmia

Keväällä ennen matkailukauden alkua päärakennuksen asuntolan vesikatoista ja ulko-ovista hiottiin entinen maali ja ne maalattiin uudelleen.

Täksi kesäksi suunniteltu piha-alueiden kunnostus ei toteutunut. Syksyllä jatketaan suunnittelua uuden puutarhurin kanssa ja hanke toteutetaan ensi kesän aikana.

Talkoolaisten avulla on aloitettu luostarin kirjaston kortiston siirtäminen tietokoneelle uuteen kirjasto-ohjelmaan.

Kesän ristisaatot

Perinteinen Jumalanäidin ***Konevitsalaisen ikonin ristisaatto*** Valamosta Lintulaan toimitettiin jälleen heinäkuussa. Tapahtumaan osallistui tällä kertaa tavallista vähemmän väkeä, sillä sää oli sateinen. Erityisen merkittäväksi tämänvuotinen ristisaatto muodostui siksi, että Akatistos-palveluksessa Lintulan kirkossa laulettiin ensimmäistä kertaa äiti Ksenian kirjoittama uusi Akatistos Jumalansynnyttäjälle Konevitsalaisen ikonin kunniaksi. Tämän akatistoshymnin teksti on julkaistu Lintulan toimesta kirjasena, jota myydään edelleen luostarin myymälässä. .

Heinäkuun 26. päivänä toimitettiin tavan mukaan luostarin kirkosta lähtevä ***ristisaatto pyhittäjämarttyyri Paraskevan tsasounalle*** Koskijärven rantaan. Kauniin luontopolun alkupäähän saatiin tänä kesänä myös uudet pitkospuut entisten lahonneiden tilalle. Heinäveden kunta järjesti tämän palveluksen luostarille ELY-keskuksen rahoituksella. Lieneekö ollut merkkinä tämän kesän luontoilmiöiden runsaudesta sellainen tapaus, että ristisaattoväen toimitettua vedenpyhityksen tsasounan edessä tuli joukkoomme suuri keltakirjava perhonen, joka asettui ensin äiti Nektarian nenälle, josta se siirtyi hänen päähineeseensä ja jäi siihen pitkäksi aikaa.

Pyhittäjämarttyyri Paraskevan tsasouna

Äiti Nektarian päähineessä keltakirjava perhonen

Elokuun 9. päivänä tuli luostariin todella poikkeuksellinen ristisaatto. Valamosta tuotiin siellä restauroitavana ollut ***Kozelshtshanin Jumalanäidin ikoni***, joka oli varastettu Helsingin Uspenskin katedraalista ja joka oli löydetty Turusta maahan kaivettuna. Valamon konservointilaitoksella kunnostettu ikoni kuljetettiin iloisessa ristisaatossa vierailemaan useissa Suomen ortodoksisissa kirkoissa ennen kuin se toimitettiin takaisin kotikirkkoonsa Uspenskin katedraaliin. Lintulassa toimitettiin ikonin edessä Akatistos-palvelus Jumalan-äidille. Erityinen piirre tässä tapahtumassa oli se, että äiti Ksenia oli laatinut juuri tätä ikonia varten oman troparin ja kontakin.

Lintulan jälkeen pyhä ikoni vietiin Heinäveden terveyskeskuksen sairaalaan, jossa äiiti igumenia Marina oli hoidettavana lonkkamurtuman vuoksi. Näin hän sai pyhän Jumalansynnyttäjän siunauksen. Äiti igumenian sairausloman aikana johtajan tehtäviä on hoitanut luostarin varajohtaja äiti Mikaela.

Tiedot kokosi nunna Evangelia

OLLOS IÄTI MUISTETTU, ÄITI VARVARA!

Luostarin vanhin nunna, äiti Varvara, nukkui kuolonuneen rauhallisesti Heinäveden terveyskeskuksen vuodeosastolla 15.10. illalla. Hän oli hoidettavana aivoveritulpan vuoksi. Tilanne heikkeni koko ajan vähitellen. Hän sai kuitenkin vahvaa kipulääkettä ja hyvää hoitoa muutenkin. Luostarisisaret kävivät vuorotellen hänen luonaan ja muutamat viettivät öitäkin sairaalassa. Rippisä Herman vei hänelle ehtoollisen. Viimeiset vierailijat olivat igumenia Marina nunna Gabrielan kanssa. He olivat juuri ehtineet palata sairaalasta luostariin, kun sieltä soitettiin, että äiti Varvara oli lähtenyt. Illalla useat sisaret menivät igumenian johdolla sairaalaan pukemaan vainajan nunnan pukuun. Arkku oli myös valmiina ja hautaustoimiston edustajat kuljettivat hänet luostarin hautausmaan tsasounaan, jossa toimitettiin ensimmäinen muistopalvelus.

Minulle on jäänyt sairaalassa käynneistäni hyvä tunnelma. Äiti Varvara oli rauhallisen ja hymyilevän oloinen, vaikka hänellä olikin sairauteen liittyviä vaivoja. Hänen viimeiset päivänsä vahvistivat sitä ajatusta minussa, että äiti Varvaran koko elämä oli omistettu Jumalalle ja Hänen luokseen lähteminen lopullisesti oli äiti Varvaran koko elämän tarkoitus ja tavoite. Hän kertoi usein lapsuudestaan ja nuoruudestaan Karjalassa. Hän korosti sitä, että karjalan heimo on ortodoksinen. Uskonto liittyi kaikkeen arkielämään, vaikka kirkossa käynnit eivät aina olleet mahdollisia.

Toki suurina juhlina lapsetkin pääsivät kirkkoon. Mutta kaikki elämäntavat perheessä ja suvun sekä naapurien piirissä opettivat lapsille omaa uskoa. Vanhempien merkitys tässä oli tietysti suuri. Niinpä äiti Varvara kertoikin, että hänen äitinsä hyväksyi aikanaan tyttärensä luostariin menemisen ilomielin. Ison perheen äitinä hän sanoi, että menkööt vaikka kaikki.

Äiti Varvaran olemuksessa ilmeni selkeästi luostarielämässä usein korostettu rukouksen ja työn yhdistäminen. Tullessaan Lintulaan nuorena, 23-vuotiaana, äiti Varvara sai ensimmäiseksi tehtäväkseen lehmien hoitamisen. Tämä työ oli hänelle tuttua jo lapsuudenkodista. Karjanhoidossa häntä ohjasi nunna Mikaela, joka oli ukrainalainen syntyperältään. Matj Mihaila, kuten häntä kutsuttiin, oli myös oppinut omassa lapsuudenkodissaan, että ”aivan kuin ruumiimme tarvitsee kaksi kättä, tarvitsemme me ihmiset kaksi seikkaa päästäksemme Jumalan luo. Nämä ovat rukous ja työ.” Tämän opetuksen hän välitti nuorelle sisarelle ja oli itse hyvänä esimerkkinä opetuksestaan.

Sisaristosta oli siihen aikaan suurin osa iäkkäitä ja sairaalloisiakin, eivätkä he pystyneet tekemään maataloustyötä, joka oli luostarin pääelinkeino. Jumalanpalveluksiin iäkkäät nunnat osallistuivat. Raskaat arkityöt jäivät kuitenkin nuorempien tehtäväksi. Jumalanpalveluksiin he osallistuivat viikonloppuisin ja juhlina sekä paastoaikoina. Rukouksellinen mieliala säilyi kuitenkin työssä, sillä äiti Varvara on kertonut, että matj Mihaila puhui hänelle työn ohella luostarielämän asioista ja kertoi pyhien ihmisten elämäkertoja. Myöhempinä vuosina, kun Lintulaan oli tullut kirkkokynttilätehdas ja äiti Varvarasta sen työnjohtaja, hän sanoi eräässä lehtihaastattelussa, että toivoo myös niiden ihmisten, jotka sytyttävät kirkossa Lintulassa valmistetun kynttilän, muistavan rukouksissaan kynttiläntekijää.

Lähimmäisenrakkaus ja siitä kumpuava kiinnostus ja myötätunto niin ihmisiä kuin eläimiä ja koko luomakuntaa kohtaan oli äiti Varvaralle ominaista. Luostarissa vierailevat ja talkootyössä käyvät ovat saaneet kokea hänen sydämellistä asennettaan niin työssä kuin lepohetkinäkin. Kaivolla istuva ja jutusteleva äiti Varvara tuli monelle tutuksi ja läheiseksi. Myöhempinä vuosina ihmisten kohtaamispaikaksi tuli keittiön vieressä oleva keinu. Monet ovat saaneet lohdutusta ja rohkaisua elämäänsä hänen kanssaan keskustellessaan. Hänellä oli erinomaisen hyvä muisti, joka teki mahdolliseksi vuodesta toiseen muistella tapaamiensa henkilöiden elämänvaiheita. Myös meille luostarisisarille hän oli korvaamaton luostarin historian opettaja. Hän kertoi oman monivuotisen luostarissaolonsa tapahtumia sekä myös edesmenneiden nunnien kohtaloita ja neuvoja. Hän oli todella elävä silta Lintulan luostarin menneisyyden ja nykyisyyden välillä.

Myös rakkaus eläimiin ja koko luontoon oli hänessä positiivinen piirre, joka aina ilahdutti niitä, jotka saivat olla näkemässä hänen suhtautumistaan eläimiin. Ensisijaisena huomion kohteena olivat tietysti aikanaan lehmät ja lampaat, jotka olivat hänen hoidossaan. Oman huomionsa saivat kyllä myös kanojen ja ankkojen ohella taivaan linnut, joiden pesimistä, poikasia ja ruokamatkoja hän kiinnostuneena seurasi. Navettakissoja on aina ollut hänen lähellään. Kun navetta 2000-luvun alussa suljettiin ja eläinten hoito lopetettiin, muuttui viimeinen navettakissa Pörri äiti Varvaran ja vähitellen meidän kaikkien kotikissaksi. Kyllä kukkiakin kasvoi aina niissä rakennusten ulkonurkissa, joissa äiti Varvara liikkui. Ensimmäisiä huomioitani äiti Varvarasta luostariin tultuani oli hänen tapansa tehdä aamuisin keittiön oven lukkoa avatessaan kolme ristinmerkkiä luontoon päin. Koko luonnon hän käsitti olevan Jumalan luomakunta, jota meidän tulee kunnioittaa.

Nyt kun hän on poissa näkyvistä, on jäljelle jäänyt paljon muistikuvia siitä, miten hän teki työtä, seurusteli avoimesti ympäristönsä kanssa ja kunnioitti Jumalaa kaikessa. Tuntuu vähän samalta kuin auringon laskiessa, kun sen säteet pitkän aikaa valaisevat maisemaa. Toisaalta on ymmärrettävää, että ei hänkään katoa olemattomiin niin kuin ei metsän taakse laskenut aurinkokaan. Hän on iankaikkisuudessa Jumalan luona ja sinnehän mekin olemme matkalla. Toivottavasti emme kadota hänen esimerkkiään muististamme! Ollos iäti muistettu, äiti Varvara!

Nunna Evangelia

Mikko Sopasen puhe Äiti Varvaran muistotilaisuudessa

MUISTOJA ÄITI VARVARASTA 20.10.2011

Lintulan luostarin nunnat tulivat tutuiksi jo kouluaikanani. Suunnistimme luostarin aidan vierustalla ja lähimetsässä etsien rasteja. Talvisin hiihdimme luostarin pelloilla ja kulkipa latu myös alaportin vierestä jatkuen metsään. Ankkalammen jääkin tuli tutuksi, kävimme siellä luistelemassa. Palmusunnuntaina riensimme virpomaan luostarin väkeä itse koristelluilla pajunoksilla. Kesäisin kävimme Lintulan kahviossa ostamassa jotakin hyvää, tikkareita tai jäätelöä.

Enpä aavistanut tuolloin, että itsekin työskentelisin vielä Lintulan luostarissa. Toki meillä on aina ollut ystävyyttä luostarin väen kanssa. Nunnat ovat vierailleet meillä ja me teillä. Ulla on ollut kesätyössä luostarin kahviossa useana kesänä koulu- ja opiskeluaikanaan ja äitimme Aino on ollut luostarissa talkoolaisena.

Armeijan jälkeen nunna Serafima pyysi minua pudottamaan lumia luostarin navetan katolta ja siitähän se työurani alkoi. Luostarissa oli paljon erilaisia työtehtäviä, joita sain hoidettavakseni. Työt menivät paljolti vuoden kiertokulun mukaan. mm. talvella oli lumien auraamista, heinien hakua ladolta, polttopuiden tuontia keittiölle ja tietenkin navettatöitä Varvaraa auttaen.

Opiskelupaikan saatuani Varvaralla oli hätä: ”Entäs nyt sitten, mitenkäs Lintulan työt tulevat tehdyksi?” Ratkaisu löytyi: Viikot kuluivat Jyväskylässä opiskelun merkeissä ja lauantait ja lomat Lintulassa.

Varvara oli liikkuvaista sorttia ja saatoin löytää hänet milloin navetalta, karjakeittiöstä, kaivopuistosta, harmaalta talolta, Antonina-talolta, kahviosta, pyykkituvalta, keinusta tai kynttilätehtaalta.

Opiskelun jälkeen sain vakituisen työpaikan Heinävedeltä päiväkodista ja Lintulan työt tein viikonloppuisin ja joskus iltaisinkin.

Keväisin aloitimme lampaiden keritsemisen ennen lumien sulamista. keritsemisessä meillä oli vakiotiimi: Varvara, äitini Aino ja minä. Jo hyvissä ajoin Varvara oli varannut äidilleni tehtävään sopivan työvaatetuksen, navettatakin ja käsineet, jotka odottivat karjakeittiössä. Kerran keväällä Varvara sanoi: ”Kiitos, Ulla, kun annoit Mikolle aamuvuoron, ja voimmekin aloittaa lampaitten kerinnän aikaisemmin”. Lampaita sai keritä useampana iltana ja monena lauantaina, olihan lampaita joskus jopa toistasataa. Lauantaisin meitä odotti kerinnän jälkeen lämmin sauna, usein Anteron lämmittämänä, ja Varvaran varaamat puhtaat pyyhkeet. Syksyllä lampaat kerittiin uudestaan saman työtiimin toimesta samoin kuvioin. Kerinnän ohessa keskustelimme ajankohtaisista luostarin asioista, palokin kylän kuulumisista, valtakunnan asioista ja politiikasta sekä maailman tapahtumista. Varvara oli kiinnostunut kaikenlaisista asioista.

Kun lampaat oli keritty, alkoivat ulkotyöt, lammasaitojen ja ulkokanalan tarkistukset ja kunnostukset, kaurankylvö, perunanpano, kasvimaiden muokkaukset ja lampaitten päästäminen ulos laitumelle. Kesäisin leikattiin pihan nurmikkoja, haettiin kerppuja lampaille, siirrettiin pässien aitaa, kalkittiin navetta ja kellari, huollettiin niittokonetta ja tehtiin tietenkin heinää yhdessä monien talkoolaisten kanssa Varvaran valvovan silmän alla.

Päivän työnjako tapahtui kaivopuistossa, jossa pidettiin päivän strategiset neuvottelut. Varvara istui kaivon kannella ja määräsi työtehtävät minulle ja talkoolaisille. Yhteistyö sujui Varvaran kanssa mutkattomasti ja työt tulivat tehdyiksi. Päivän aikana Varvara kerkesi olla monessa mukana, kerkesipä välillä istahtamaankin kahvion keinustuolissa tuoden tullessaan kukkasia kahvioon silmäniloksi.

Vuosien saatossa työnjaossa tapahtui pientä hienosäätöä Varvaran kysellessä minulta: ”Mitäpäs meinasit tänään tehdä?” Vastasin aikomukseni ja hän oli yleensä samaa mieltä. Joskus oli jotakin lisätyötä, esim. perunoitten vienti kellarista keittiölle.

Juhannusta juhlistettiin Lintulan uimarannassa kokon sytyttämisellä ja lettukesteillä.

Heinäkuussa otettiin ristisaatto vastaan siihen kuuluvin etukäteisvalmisteluin ja toivottiin tietenkin poutapäivää.

Heinää tehtiin perinteisin menetelmin kuivattaen heinät seipäillä. Luostarin pelloilla oli paljon ahkeria talkoolaisia. Useina kesinä tutuiksi tulivat miehistä mm. Pawel, Tapani, Ruben, Eero, Antero ja Reino.

Igumenia Antoninan aikaan heinämiehille tarjottiin iltatee voileipineen noin. klo 20 – 21 ja tarjoilu koski vain ja ainoastaan heinätöihin illalla osallistuvia. Pellolla riitti vilskettä iltamyöhään.

Loppukesästä lampaat pääsivät paimennukseen ja paimenena oli usein itseoikeutetusti Varvara apunaan Elisabeth, Taisia tahi Eero. Peltirummulla ohjailtiin lampaita ja annettiin merkki paluusta navetalle.

Syksyllä nostettiin perunaa, puitiin kaura, kynnettiin pellot, muokattiin kasvimaat ja aloitettiin lampaiden kerintä. Kynttilätehdaskin käynnistyi ja luostarin väki aloitti talvisen aherruksensa. Monena jouluna ja pääsiäisenä olemme viettäneet yhteistä juhlaa Lintulassa.

Varvaran myötä historianlehti on kääntynyt – poissa ovat hänen lisäkseen maatuska igumenia Antonina sekä Serafima.

Varvara oli yleensä iloinen, valoisa ja hyväntuulinen. Asioista puhuttiin suoraan. Niin Ullalla, äidilläni, kuin minullakin on monia lämpöisiä ja mieluisia muistoja yhteisestä taipaleesta.

Murtuu elon siteet, kaikki häviää.
Muiston kauniit kiteet vain pysyviksi jää.

Haluan antaa tämän kirjan Lintulaan muistoksi yhteiseltä taipaleelta. Kirjassa on kuvina se, mitä kerroin.

IKONILAHJOITUKSIA LINTULAN LUOSTARIIN

Nimikkopyhä kurssilaisilta

Valamon kansanopiston Nimikkopyhä–kurssilla marraskuussa 2010 Virpi Kurténin aloitteesta virisi ajatus maalata ikoneita Lintulan luostariin lahjoitusperiaatteella. Kurssin työskentelyrauha ja keskittyminen oli ollut aivan poikkeuksellista ja sen vuoksi haluttiin tällä kokoonpanolla kokoontua jatkossakin.

Virpi kiteytti ajatuksen: ”Kun Lintulassa rukoillaan koko ajan meidän puolestamme, voisimmeko maalata sinne ikoneita?” Ajatus sai heti yksimielisen kannatuksen.

Kurssi toteutuikin Ikonitalkooleirinä huhtikuussa 2011 Valamon kansanpiston suosiollisella myötävaikutuksella, kun opisto tuli vastaan kurssikustannuksissa. Myös ikonilaudat saimme tuntemattoman lahjoittajan sponsoroimana. Opettajamme Alexander Wikström teki iltaisin talkootyötä kanssamme. Parilta kurssiin kuulumattomalta ikonimaalarilta saimme lahjoituksena 7 ikonia. Ikonien yhteismääräksi tuli 32. Kurssilla työskenteli 10 ikonimaalaria 5 päivän ajan. Lämmin kiitos kaikille lahjoittajille!

Oli aivan ihmeellistä todeta kurssin keskittyminen ja työskentelyrauha: saatoimme 1 1/2 tuntiakin maalata niin hiljaa, että vain joskus pensseli kilahti vesikuppiin. Moni maalari syventyi katsomaan ikoniaan pitkän aikaa, aivan kuin hakien siihen yhteyttä.

Kurssin puolivälissä kävimme viemässä osan ikoneista Lintulaan. Meidät otettiin ystävällisesti vastaan igumenia Marinan johdolla. Ikoneita tulivat ihastelemaan vielä nunnat Mikaela ja Nektaria. Saimme taas jälleen kerran tutustua luostarin kirkon ikoneihin ja lopuksi nauttia maukkaat paastonajan kahvit – rinkeleitä ja halvaa hillon kera – luostarin ruokasalissa.

Koko vierailun rauhallisuus ja sydämellisyys – niin luonteva – jäi lähtemättömästi mieleen. Igumenia Marina esitti ikonimaalareille lämpimät kiitokset suurenmoisesta lahjoituksesta.

Mukana ollut
Pirjo Raittila

Järvenpään ikonimaalareilta

Järvenpään ikonipiiri tilasi ohjaajaltaan Jurij Mitroshinilta Lintulan Luostariin joulutervehdykseksi Hellyyden Jumalan Äiti ikonin, jonka tarvikkeet ohjattavat kustansivat.

Ikoni on tämän tiedotteen kansikuvana.

TP

Lintulan Luostarin Ystävät r.y. Osoiterekisteri

Anja Lindström
Kartanontie 25 B 18, 04410 Järvenpää

Port Payé
Finlande
119775
Itella Oyj

ECONOMY

. AH11

LINTULAN LUOSTARIN TUOTTEITA SAATAVANA MATKAMUISTOMYYMÄLÄSTÄ

MM. KIRJOJA:

Kiitos akatistos "Kunnia Jumalalle kaikesta"	8,00 euroa
Akatistos Jumalansynnyttäjälle Konevitsalaisen ikonin kunniaksi	8,00 euroa.
Kuukausi Pyhän Johannes Kronstadtilaisen kanssa	4,00 euroa
Kuukausi Pyhän Serafim Sarovilaisen kanssa	4,00 euroa
Nunna Kristoduli, Kuinka minusta tuli ortodoksi	31,00 euroa